

ΕΙΝΑΙ ΡΟΔΑ ΚΑΙ (ΔΕΝ) ΓΥΡΙΖΕΙ

Tassos Symeonides
(Academic Advisor)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr)
Publication date: 1 January 2017

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS).

*Αιδώς σωφροσύνης πλείστον μετέχει
Θουκυδίδης*

*Αιδώς, Αργείοι
Όμηρος*

Το 2016, χρονιά μαύρη και επώδυνος, έκλεισε με την κωμικοτραγική απόπειρα μεταβολής της πολύπαθης Πλατείας Συντάγματος σε λούνα παρκ. Η [αποτυχία](#) του εγχειρήματος έχει ειρωνικές προβολές στην σημερινή απέλπιδα κατάσταση της κάποτε «δυνατής Ελλάδας.» Όπως και η «ισχυρή» Ελλάς έτσι και η ρόδα απέτυχε στην ολοκλήρωση του τεχνικού της μνημονίου.

Αντιθέτως όμως με την περίπτωση της παραιτήσεως του υπεύθυνου της ρόδας, πρώην πλέον προϊσταμένου του τμήματος του Δήμου Αθηναίων με το δυσπρόσιτο ακρωνύμιο «ΟΠΑΝΔΑ,» κανείς εκ των ενόχων της οικονομικής και κοινωνικής διάλυσης των τελευταίων έξι ετών δεν είχε την προσωπική ευπρέπεια (κοινώς «τσιπά») και το θάρρος να παραιτηθεί. Όλοι (και όλες) παρέμειναν «τσιμεντωμένοι» (ες) στις θέσεις τους μέχρι τελευταίας ρανίδος και εκλογικής τορπιλικής καταβύθισης.

Η ρόδα ήδη αποσυναρμολογείται από τα συνεργεία για να περάσει στο «χρονοντούλαπο της ιστορίας.» Το καταθλιπτικό και απεχθές όμως άθυρμα που εξακολουθεί να ονομάζεται συλλογικώς «κόμματα εξουσίας» υπάρχει γερό, δυνατό, και μονίμως ανανεούμενο με πρόσωπα πάντοτε σπιθαμιαία, διαβλητά, συχνά αγράμματα, και βυθισμένα στο ευφραντικό αλισβερίσι με τον κρατικό «κορβανά,» το *baksheesh*, και τη γενική διαφθορά των μεταμεσονυκτίων διατάξεων και των άλλων «εργαλείων προώθησης αιτημάτων.»

Ενώ τα κομμάτια της ρόδας λούνα παρκ φορτώνονται για να πάνε στην αποθήκευση ή στην κοπή ακρήστων μετάλλων, τα κόμματα (εξουσίας ή μη) υπόσχονται ακόμη καλύτερες μέρες και [ομνύουν](#) όρκους πίστεως και υποτελείας στους «σωτήρες» μας χωρίς τον παραμικρό δισταγμό και με παντελή έλλειψη ντροπής και ορίου αντοχής στις συνεχείς προσβολές των επάρατων (γερμανό-κατευθυνόμενων) «εταίρων» μας.

Που πάμε λοιπόν;

Σε πρόσφατο διορατικό [άρθρο](#) τους για την Ελλάδα της «κρίσης,» οι Irish Times μας πρόσφεραν μια νευρώδη και ψύχραιμη ανάλυση του ελληνικού αδιεξόδου.

Σημείωσαν π.χ. ότι η προσπάθεια του «εκσυγχρονισμού»¹ συγκρούστηκε με την πατροπαράδοτη ταυτότητα της χώρας και το αποτέλεσμα ήταν «ψεύδη και συσκοτίση» κοινώς, εις την καθομιλουμένη σήμερα, δούλεμα και λούφα και παραλλαγή.

Σημείωσαν επίσης ότι το σημερινό χάος προκαλεί ένα πολιτικό «πισωγύρισμα» που φέρνει αντιμέτωπους στο κοινοβούλιο δύο πολιτικούς σχηματισμούς των άκρων (ακροδεξιό εναντίον ακροαριστερών). Το αδιέξοδο συμπληρώνεται από την απαίτηση των Μέρκελ & Σια για μια ενδοτική, πρόθυμη, και υποχωρητική κυβέρνηση-ανδρείκελο² που απλώς θα δεχθεί να εφαρμόσει «συνεχώς αυξανόμενη λιτότητα» ('ever-increasing austerity'). Και το άρθρο καταλήγει ως εξής:

*[Ο John Paulson δισεκατομμυριούχος και μέγας επενδυτής της Wall Street είπε]: «Το κύριο περιουσιακό στοιχείο της Ελλάδας είναι το ανθρώπινο της δυναμικό, [που αποτελείται από] ανθρώπους εργατικούς, ανθεκτικούς, και ρηζικέλευτους». Είναι αλήθεια αυτό, Κύριε Paulson, αλλά για να δείξουν αυτή τους την ποιότητα χρειάζονται δουλειές, ελαστικότητα στην οικονομία και την ευκαιρία να αφιερώσουν χρόνο, ενεργητικότητα, και κεφάλαια στις δικές τους επιχειρηματικές τους ιδέες. Τίποτε απ' όλα αυτά όμως δεν προσφέρονται επί του παρόντος. Κι αν τα πράγματα χειροτερέψουν, η κυρία [δηλ. η Ελλάς] που βρίσκεται στην μέση μπορεί να αναγκασθεί να γυρίσει προς τα πίσω [στην ιστορία] και να μας δείξει τα πραγματικά της αισθήματα.»*³

Είναι λοιπόν ρόδα και η Ελλάς, πλην όμως **δεν γυρίζει** παρ' όλες τις απεγνωσμένες αλχημείες ενός πολιτικού κατεστημένου ανίκανου και απογοητευτικού παρελθόντος και μηδενικού μέλλοντος.⁴

---

¹ Δηλαδή της περιόδου της αρχικής «σοσιαλιστικής» πανηγύρεως και του «δώσα όλα» που συνεχίστηκε με τις «μεταρρυθμιστικές» καντρίλιες της του Σημίτου εποχής και την κατάρρευση της σπιθαμιαίας «συντηρητικής εναλλακτικής.»

² Η οποία λίκν συντόμως θα αποτελείται από την σημερινή αξιωματική αντιπολίτευση που ήδη έχει προσφέρει αδιάψευστα δείγματα γραφής στο πρόσφατο παρελθόν τα οποία και προδιαγράφουν το (πιθανό) κυβερνητικό της μέλλον.

³ Δηλαδή να επιστρέψει στην εποχή της διχόνοιας και των αιματηρών συγκρούσεων που σημάδεψαν τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια.

⁴ Η τύχη του κατεστημένου αυτού είναι αδιάρρηχτα συνδεδεμένη με το «μεγάλο στρατηγικό σχέδιο» του Σόϊμπλε όπως [αναλύεται εδώ](#). Το μείγμα Πρωσικής ψυχροστασίας και Τευτονικής *ordnung* (κοινώς: τάξης) αφήνει ελάχιστα περιθώρια διαφυγής από την προδιαγεγραμμένη έξοδο της Ελλάδος από το ευρώ. Η τύχη εκείνων που υποθέτουν ότι μπορούν να αντισταθούν περιγράφεται ως εξής: *If they attempt to escape from the German straitjacket, their banks can be broken as Greece's were, ruining their economies and raising their debt burdens to unsustainable levels. Like Greece, they can then be forced out through failure to meet fiscal targets. Those who wish to avoid this fate must become more like Germany.*

Το 2017 προμηνύεται ταραχώδες τόσο διεθνώς όσο και «στην γειτονιά μας.» Έχουν έτσι αρχίσει ήδη τα συνεχώς επαναλαμβανόμενα και μηδέποτε καιόμενα σχόλια που προειδοποιούν για «επαγρύπνηση» και «αποφυγή της παγίδας της κλιμάκωσης.» Συνυπάρχουν τα σχόλια αυτά με τις αναπόφευκτες «στρατηγικές αναλύσεις» που κι αυτές έχουν το γνωστό ρεπερτόριο το οποίο περιλαμβάνει την επιδίωξη συμμαχιών, την «καλύτερη» οργάνωση, την εκμετάλλευση «έμπειρων στελεχών» κ.λπ.

Καλές όλες αυτές οι προθέσεις πλην όμως η ακίνητος ρόδα της Ελλάδος απαιτεί όχι μόνο μηχανικά ερεθίσματα και «επιτελικές» δυνατότητες αλλά και απολύτως απαραίτητα «καύσιμα» που δεν υπάρχουν **και δεν προσφέρονται από πουθενά.**

Για όσους επιθυμούν την σκληρή αλλά αναπόδραστη αλήθεια, το 2017 φθάνει περιβαλλόμενο από τέσσερις «σταθερές» που οριοθετούν το απόλυτο **αδιέξοδο** της χώρας:

1. Την αθάνατη δημοσιούπαλληλία και το συντεχνιακό συμφέρον με τα «αδιαπραγμάτευτα δίκια» που ορθώνουν ανυπέβλητα τείχη σπατάλης και οικονομικού αδιεξόδου στην φυματική προσπάθεια «ανάκαμψης»·
2. την τραγωδία της «ευρωπαϊκής προοπτικής» και της ανακυκλούμενης αιχμαλωσίας χρέους που έχουν πλέον μεταφραστεί σε **ανοιχτή εχθρότητα** των Βορείων προς του Νοτίους, οι οποίοι γελοιοποιούνται και (πλαγίως) υβρίζονται καθημερινά από τα «διευθυντήρια» και τους προπαγανδιστές της τευτονικής αρετής·
3. τον εγκλωβισμό περίπου 60,000 μουσουλμάνων «προσφύγων» και «παράτυπων μεταναστών» στον ελληνικό χώρο που, όπως εξελίσσεται η κατάσταση, **αποτελούν ήδη τον πυρήνα** μιας ακόμα «μουσουλμανικής μειονότητας» **με τελείως διαφορετικά χαρακτηριστικά εκείνων των «τούρκων» της Θράκης** που ενέχουν υψηλούς κινδύνους εθνικής ασφάλειας⁵·
4. και την **εξαιρετικά πλέον επικίνδυνη Τουρκία** του νέο-ισλαμικού παραλόγου με τις προφανείς της προθέσεις «κλιμάκωσης» που βεβαίως πρέπει να αντιμετωπίζονται με «ψυχραιμία» η οποία όμως δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς μια ακαταμάχητη αποτρεπτική ισχύ.

Και έτσι η ελπίς γαντζώνεται και πάλι στις πρόωρες εκλογές.

Που δεν υπόσχονται τίποτε και που ουσιαστικά **δεν σημαίνουν τίποτε.**

Επανερχόμαστε λοιπόν στην μοναδική απομένουσα ελπίδα, δηλ. αυτή της συνεργασίας με τα θεία που μπορούν να «βγάλουν» τον *deus ex machina* ο οποίος θα αποκαταστήσει την τιμή της Πατρίδος και θα την οδηγήσει και πάλι στις σωτήριες αγορές για ακόμη καλύτερες μέρες. Είναι όμως σχεδόν βέβαιο ότι η Γερμανία θα διαφωνήσει **και με τα θεία** και θα τα υποχρεώσει σε άτακτη υποχώρηση -- ακόμη κι αν κι αυτά υποβάλουν επιστολή μετανοίας και πειθαρχίας ως έπραξε και η κοιτίς της δημοκρατίας μέσω των «υπερήφανων» εκλεγμένων αντιπροσώπων της προσφάτως.

Υστερόγραφο

---

⁵ Ήδη η κυβέρνηση κινείται προς την υφέρπουσα νομιμοποίηση του πλήθους αυτού με την παροχή μηνιαίας «σύνταξης ευπάθειας» ποσού 400 ευρώ ανά οικογένεια και ηλεκτρονικής κάρτας ταυτότητας χωρίς καμιά πλέον ελπίδα ότι η χώρα θα μπορέσει να απαλλαγεί από τους «φιλοξενούμενους» αυτούς μέσω των αιωνίως άσφαιρων «διεθνών συμφωνιών» περί επαναπατρισμού κ.λπ.

Αναρωτιέμαι εδώ και πολύ καιρό τι τελικώς ελπίζουν οι «ευρωπαϊστές» μας -- νέοι, μεγαλύτεροι, ωριμότεροι, επίτιμοι, ομότιμοι, expert, πληροφορημένοι και πληροφορούντες κ.λπ. -- όταν επιμένουν ότι η «λύση» περιέχεται αποκλειστικώς στους ευρωπαϊκούς «θεσμούς.» Οι «θεσμοί» μέχρι στιγμής έχουν δημιουργήσει ένα τεράστιο και αδηφάγο αδιέξοδο που έχει καταπιεί την χώρα και σε λίγο θα την χωνέψει με αποτέλεσμα τα γνωστά επακόλουθα της φυσικής αυτής λειτουργίας που δεν τα περιγράφω λόγω του απαραδέκτου της εικόνας. Η «μεγάλη στρατηγική» του Βερολίνου είναι δεδομένη· η «σύμμαχος» μας Μέρκελ ούτε ποτέ σύμμαχος ήταν, ούτε πολύ περισσότερο έχει την διάθεση να αναλώσει έστω και ένα πφένιχ για την σωτηρία μας -- εφ' όσον βεβαίως επιβιώσει των ερχομένων εκλογών. Η διάσπαση της «ενώσεως» πλησιάζει. Οι «έμπειροι επιτελικοί» μας θα πρέπει να ετοιμάζονται για ελεύθερη πτώση. Αλλά οι απανταχού σχολιαστές μας, με ελάχιστες λαμπρές εξαιρέσεις, κινούνται διαρκώς στο ευρωπαϊκό «τόξο» που εντός ολίγου θα είναι πιθανώς χωρίς χορδή. Πώς θα προετοιμασθεί ο «κυρίαρχος λαός;» Ποιός θα του μιλήσει ειλικρινά για τις μέρες που έρχονται οι οποίες θα κάνουν τα capital controls να φαίνονται παίγνια νηπιαγωγείου; Όχι φυσικά οι «ευρωπαϊστές» διότι τότε θα αυτό-εξαιρεθούν της πεμπτουσίας «παραγωγής λύσεων» εντός του ιερού «τόξου.» Αλλά ο κόσμος έχει πολλές διαστάσεις, οι περισσότερες των οποίων όμως μένουν άγνωστες καθ' όσον ΔΕΝ αποτελούν στοιχεία της ευρωπαϊκής μελωδίας. Εμείς απλώς εξερευνούμε ψηλαφητά τον βυθό στον οποίο έχει ήδη κατακαθίσει η Ελλάς.